

Тавҷиҳот ва насиҳатҳо барои рузадорон

[Тоҷикӣ – Tajiki – طاجيکيۃ]

Абдуллоҳ ибни Қоруллоҳ ал-
Қоруллоҳ

2012 - 1433

IslamHouse.com

﴿توجيهات و نصائح للصائمين﴾

«باللغة الطاجيكية»

عبدالله بن جار الله الجار الله

2012 - 1433

IslamHouse.com

Тавҷиҳот ва насиҳатҳо барои рузадорон

Агар нафсҳо табиатан меҳоҳанд зинда монанд, нафсҳои муъминон аз ин умри худ ҳосилҳои зиёде мебардоранд хусусан дар моҳи шарифи Рамазон, то бо амалҳои солеҳ савдо кунанд, ва бо корҳои нақў барои фардои худ тушаҳо гиранд.

Дар ҳадиси шариф омадааст, ки «Ҳар ки дар моҳи Рамазон як кори хубро анҷом диҳад баробари он аст, ки дар ғайри Рамазон ҳафтад фаризаро ба ҷо оварда бошад» ин аст фазилатҳои беандозаи Худованд, ки шавқмандии нафсҳо ро афзун мекунад, то онҳо барои худ орзуҳои охиратро намуда, ва барои таҳқиқи он кӯшиш намоянд.

Аммо агар ин шавқманди гум шавад ва нафсҳо ин майлро аз даст диҳанд, дар ин сурат қор ранги дигар мегирад ва дигар инсон даст ба ҳама гуноҳон мезанад ва ҳатто рӯзаро ҳам меҳурад, бе инки узре дошта мбошад, монади бемори ва ё рухсати шаръи ба монанди сафар. Дар чунин ҳолат инсон аз рӯҳи оммаи муъминон берун мешавад, ва бузургтарин зиёно мекунад, зиёноеро, ки дар рӯзи қиёмат зоҳиру ошқор мегардад, дар он рӯзе, ки ҳамаи мусалмонон хурсанданд ва барояшон гуфта мешавад, ки

﴿كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا أَسْلَفْتُمْ فِي الْأَيَّامِ الْخَالِيَةِ﴾ سُوْرَةُ الْحَاقَّةِ ٢٤

«Бихӯреду биёшомед, гуворо бод шуморо. Инҳо мукофоти амалхоест, ки дар айёми гузашта ба ҷой меовардаед!» сураи Алҳоққа 24, дар чунин рӯз барои гунаҳкорон ва касоне, ки аз фармон сарпечи намуданд, гуфта мешавад, ки

﴿وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أَلَّذِينَ ظَنَيْتُمْ فِي حَيَاتِكُمُ الدُّنْيَا
وَأَسْتَمْتَعْتُمْ بِهَا فَالْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ
وَبِمَا كُنْتُمْ تَفْسُقُونَ﴾ سُورَةُ الْأَحْقَافِ ٢٠

«Ва рӯзе, ки кофиронро ба оташ пешниҳод мекунад, Шумо хубиҳоятонро дар ҳаёти дунё аз даст додаед ва рӯзҳоятонро бо он ба хуши газаронидаед пас имрӯз бароятон азоби хориеро нишон медиҳанд, ба сабаби онеки шумо дар рӯи замин ноҳаққона кибр меварзидед ва ба сабаби оне, ки фосиқи мекардед» Аҳқоф 20.

Ҳазрати Умар аз бисёре аз хушиҳои зиндаги даст мекашид ва мегуфт ман метарсам ки аз ҷумлаи ононе бошам, ки Худованд дар бораи онҳо мефармояд:

«Шумо хубиҳоятонро дар ҳаёти дунё аз даст додаед ва рӯзҳоятонро бо он ба хуши газаронидаед» сураи Аҳқоф 20.

Вақте Умар бо он фазилату бузурги чунин метарсид чаро он касоне, ки дар рӯзҳои моҳи рамазон бепарво рӯзаро меҳуранд аз он рӯз дар ҳарос нестанд? Чаро онҳо барои анҷоми ҳаром кардаҳои илоҳи шитоб

мекунанд? Оё намтарсанд, ки аз чаннат маҳрум мешаванд ва гирифтори азоби дўзах мегарданд.

Эй бандағони Худо! Аз Худо битарсед ва барои ин меҳмони гиромӣ, моҳи шарифи рамазон омодаги бинед.

Омодаи он бошед ки рӯзашро бо рӯза ва шабашро бо намоз гузаронед ва барои анҷоми корҳои хайр мусобиқа намоед ва аз баракоти Худованд дар ин моҳ истифода баред. Зеро агар бандаро соати иҷобат мувофиқ оят ва як дами илоҳиро ба даст орад ӯ аз ҷумлаи муқарабин хоҳад шуд. Ҳазар намоед аз инки ин моҳро бепарвоёна гузаронед ва бо садҳо баҳонаҳо рӯза нагиред ва як фарзи илоҳиро тарк намоед.

Худованд биност ва оқибати фиребагрон ва ҳиллагарон бадист.